

Eug. Taru 1970

— Astea frumoase nu le vindem! Așteptăm reporterii de la «Reflector»...

URZICA

Invitație

Un țap în țarc, un lup afară, și
Vorbi al doilea (după ce tuși):

— Decînd v-ați așezat pe-aicea stîna,
Zău, simt așa, că parcă îmi dă mina

Să mai invit și eu vr-un musafir
Că de-aia mă întreb, ba chiar mă mir:

De ce nu-mi vii la masă ca vecin?
— Stai să-mi mai crească coarnele, și vin!

Greierele și furnica

(Versiune nouă)

— Măi, greiere, tot prost îți merge treaba:
Iar cînți și faci pe liricul degeaba!

(Așa-i vorbi furnica-ntr-un moment
Unui vecin al său de-apartament)

Să nu te prind venind la împrumut
Că-ți fac rușinea, cum ți-am mai făcut

Dar greierele, țopăind prin iarbă,
Îi zise, scărpinîndu-se în barbă:

— Azi de cămara ta nici n-am habar
Cer împrumut... la Fondul literar.

Victor Eftimiu

SELECȚIUNI DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Artistule, îți admir opera, dar dă-mi voie să n-am relații cu dumneata: prețuiesc mărgăritarul, dar nu înghit scoica detractată care l-a compus.

● Cînd ți-a intrat în cap că nu mai ai nimic de învățat și că poți să înveți pe alții, ești un om sfîrșit.

● «E ușor a scrie versuri, cînd nimic nu ai a spune». Eu cred că, dimpotrivă, tocmai atunci e mai greu.

● Fiindcă nu bea apă cînd vrem noi — căci nu i-e sete — și fiindcă-n munți nu vrea să meargă pe poteca spre care-l împingem, căci o simte periculoasă, — măgarul ni se pare încăpățînat.

● Hoțul este o formă evoluată a tilharului, escrocul o formă evoluată a hoțului, iar marele financiar o formă evoluată a escrocului.

● Învățăm nu din dorul de a ne instrui, cît din nevoia, mult imperioasă, a altora, de a da învățături.

● Măsurați mereu distanța care duce de la demnitate, la vanitate.

● N-aș vrea să fi fost în pielea lui Cristofor Columb, cu o zi înainte de a se fi arătat visatul continent, dar nici în pielea detractorilor săi, a doua zi!

Parcă te.

La casa cinematografului coadă mare. Oamenii își așteptau rîndul în liniște. Pe margine, Tilică cerceta fețele celor care așteptau. Se apropie de un bărbat înalt.
— Parcă te-aș cunoaște!
Omul întoarse fața mirată spre Tilică:

— Tot ce se poate.
— N-ai făcut liceul la «Cantemir»?
— Nu.
— N-ai făcut armata la cavalerie?
— Nu.
— Eu aveam comandant pe unul Popescu.
— Se poate.
— Pe urmă s-a schimbat și a venit unul Jelescu...
— Se poate.
— Nu te numești Dobrescu?
— Nu.
— Sau Panaitescu?
— Nu.

— Panaitescu asta avea un frate...

— Da.
— Și mata ai un frate?
— Nu.
— E greu să n-ai pe nimeni!
— Da.
— Mai cunosc pe unul Săndulescu... îl cunoști?
— Nu.
— El cînta.
— Eu nu cînt.
— E normal.
— Ce e normal?
— Să nu cînti.
— Da.
— Adică ce vrei să spui?
Că nu-i normal?
— O fi!
— De unde te cunosc eu, domnule?
— Nu știu.
— Poate din spital. Ai fost bolnav?
— Nu.
— Eu lucrez mai mult pe

Adrian Andronic

— M-am săturat de minciunile voastre! Mie să-mi realizați planul pe 1970, că eu am și raportat despre îndeplinirea lui.

— Vorbiți, vă ascult!

Limbașii Comuni

de Victor Sivetidis

*Un vultur singuratec și măreț
Nu știu prin ce mister
Ajunse de curind prizonier
Într-un coteț.
Superbul senior al înălțimii
Stătea alături de toți anonimizii
Care-ntr-un fel (curcani, găini și pui)
Se dovedeau sfioși în preajma lui.*

*Privindu-l pe furis printre ostrețe,
Aceștia ar fi dorit să-nvețe
Și să imite mindra lui prestanță
Lipsită de-aroganță.
Dar plină de o nobilă tristețe.*

*Găinile cotcodăceau ușor
Pe lângă el, pătrunse de-un fior
Nedefinit, și iată că de-odată
Se sumeși puicuța cea moșală:
— De ce tot stați cu capul în pământ
Și nu vorbiți cu noi nici un cuvânt?
Noi vă iubim divina măreție.
Și-aveți întreaga noastră simpatie,
Găinile de-aici trăiesc o dramă
Că n-acceptați să le băgați în seamă!
— E-adevărat, puicuțo, sint posac,
Dar am toate motivele să fiu.
Și vulturul rosti într-un tirziu,
Silabisind cuvântul
COT-CO-DAC!*

Traducere de

Mircea Pavelescu

Mihail Joldea

Și cum noaste!

teren... (face cu ochiul)
— Se poate.
— N-am copilărit împreună?
— Nu-mi amintesc.
— Nu mai ții minte când eram noi doi mici, mici de tot?
— Nu.
— Cum, domnule, noi n-am fost mici?
— Am fost.
— N-aveai mata o mamă cumsecade?
— Ba da.
— Și un tată blajin?
— Ba da.
— Vezi? Atunci de ce spui... E drept că pe frații matala nu-i cunosc.
— Nici eu.
— Domnule, știi ce figură cunoscută ai?
— Nu.
— Formidabil cum schimbă viața pe om.
— Se poate.

— Mata nu mă recunoști deloc? Tilică nu-ți spune nimic?
— Nu.
— Nu cumva ai fost la mare?
— Nu.
— Nici la munte?
— Nici.
— Curios!
— Hm!
— Va să zică la munte nu, la mare nu, în armată nu. În școală nu... poate că în vreo familie?
— Nu.
— În ultimele zile n-ati fost la vreo înmormintare?
— Nu.
— Sau la vreo nuntă?
— Nu.
— Domnule, atunci fă-mi un serviciu... ia și mie câteva bilete, că tot ești la rînd!
— Nu.
— Nici dacă te rog?
— Nici.

— Cum, domnule, după ce mă faci să-mi pierd rîndul ținându-mă de vorbă, nu-mi iei și mie câteva bilete?
— Nu.
— Stupid!
Și Tilică se depărtă furios și apropiindu-se de un tînăr îi șopti:
— Auzi! Eu parcă te-aș cunoaște! Ia și mie vreo patru bilete.
— Gata, don șef!
— Bravo! Bine că mai există tineri serviabili. Uite cincizeci de lei. Te-aștept la ieșire.
Și Tilică aprinse o țigară, suflînd fumul în nasul celui care îl refuzase. Nici pînă în ziua de astăzi Tilică nu știe cum a putut să dispară tînărul serviabil cu bani cu tot
Să mai crezi în oameni!

D. Negrea-Gan

— Eu sînt piccolo căruia i-ați comandat coniacul, dar între timp am mai crescut...

MICROSIOANE SATIRICE

de Vasile Băran

FILM

Femeia povestește dezamăgită:

— În adolescență, toate biletele la cinematograful le cumpăra nu pentru film ci pentru mine. Îmi plăcea să mă țină de gît și să-mi spună cîte și mai cîte lucruri copilărești, fiindcă cele serioase au venit mai tîrziu, după terminarea facultății, cînd tot la un film mi-a propus să ne căsătorim. Nu știu ce film rula atunci, mi se pare că unul cu niște păduri înalte sau cu stufărișuri, naiba să-l ia, cine le ține minte, nici el n-ar ști care-i ăla, la cîte n-am fost!

După căsătorie ne-am dus mereu la filme. Unde am fi putut să ne distrăm mai bine? Dar ceva s-a schimbat. El nu mai era atent la mine: adormea. Dormea de la jurnal pînă la sfîrșitul filmului, fără să mă ia în seamă. Am crezut că înnebunesc și i-am spus: Ce e cu tine?

El s-a trezit și de la vorbele alea n-a mai dormit niciodată în sala cinematografului. Ochii i s-au ațintit spre ecran. Ca de broască i-avea. Nu se uita ca toată lumea, se uita ca broaștele. Își întindea gîtul și nu mai exista nimeni pentru el decît filmul. Ce puteam să fac? Măi, omule, ce e cu tine? Ce ți se întîmplă? De fapt eu am fost tot timpul o naivă. De unde să fi știut?

Ah, îmi zic, eu sînt de vină! N-ar fi fost mai bine să-l fi lăsat să doarmă?

Deznodămîntul îl bănuți: s-a făcut cronicar cinematografic.

OCAZIE

— De ce te-ai întors?
— Am pierdut trenul.
— Cum l-ai pierdut? Ai avut buzunarul discutat?
— Dumitale îți arde de glumă.
— Ai fi putut să nu-l pierzi?
— Aș fi putut!

● În arena circului îmblinzitorul ținea în cușcă un leu și indemnă spectatorii să intre, asigurîndu-i că nu li se va întîmpla nimic. Toți se temeau cînd, deodată, o tînră și frumoasă femeie se hotări și intră în cușcă. Leul nici nu se uită la ea.
— Cine mai are curajul? — întrebă îmblinzitorul.

Din mulțime se auzi o voce:
— Eu, dar dați afară leul.

● — Ce este comic?
— Tot ceea ce privește pe altul.

● Sacha Guitry s-a dus la un restaurant și a cerut o porție de raci. I s-au adus însă raci fără picioare. A cerut lămuriri responsabilului, care i-a răspuns:

— Se întîmplă deseori ca racii să lupte între ei și se vede că aceștia au fost învinși.

— Sau să fi luat altul?
— Altul nu era.
— Ei, nu era?
— Altul nu era!
— Cum dracu', domnule? Într-o gară să nu mai fie trenuri?

— Vreau să spun că spre Tg. Jiu nu mai era nici un tren pînă mîine.

— Ei, și? Dar erau spre Pașcani, spre Tîrnăveni, spre Constanța!

— Erau!
— Și de ce n-ai luat un tren de ăsta?

— Cum să iau? Eu voiam să merg spre Tg. Jiu.

— Ei, și? Cu trenul de Pașcani nu puteai merge spre Tg. Jiu?

— Cum o să merg? Pașcanii sînt încolo, în Moldova, iar Tg. Jiu încolo, în Oltenia.

— Ei, și? Luai un tren de Pașcani și te duceai la Tg. Jiu.

— Nu înțeleg.

— Îi dădeai omului douăzeci-treizeci de lei și te repezea.

— Care om?

— De la locomotivă: uite, domnule, ia colea treizeci de lei și aruncă-mă în Tg. Jiu. Pe urmă te întorci și-ți vezi de Pașcanii dumitale. Și omul te arunca. Mare lucru pentru el să răsucescă locomotiva cu botul încolo? Dădea o fugă și se întorcea. Cum facem și noi cu mașinile. Eu, de exemplu, plec pînă colo cu șeful. El își face inspecția, iar eu n-am ce face. Casc. Vine unul: ia azvîrle-mă, domnule, pînă la Urziceni. Îl azvîrlu. Îmi dă cincisprezece lei. Buni și ăștia. Oricine te azvîrle pentru cincisprezece lei.

Cu trenul e mai greu. Recunosc. Dar dacă-i dai omului treizeci de lei? Adică, de două ori pe atîta? Hei, ce-i cu dumneata? Unde dracu a dispărut? M-a lăsat aici să vorbesc singur. S-o fi dus să facă rost de un tren de ocazie.

Să știi că așa a făcut!

La care Sacha replică:

— Se poate, dar, în acest caz luați pe acești nenorociți și aduceți-mi pe învingători.

● La psihiatrie medicul întreabă pe un client:

— Ce scrii?
— O scrisoare!
— Cui?
— Mie.
— Și ce conține?
— Nu știu, că o primesc abia pomiine.

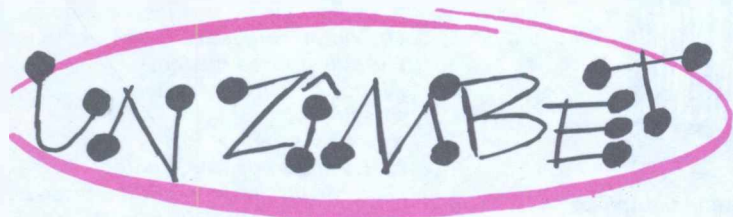
● La măcelărie s-a atîrnat o oglindă mare pe peretele din fund.

— Pentru ce aveți nevoie de această oglindă? — întreabă un cumpărător.

— Pentru ca clientele noastre să nu se uite la cîntar.

Culese de

Teodor Holban

● Un flăcău tomnatic, cu început de chelie, își declară dragostea:
— Domnișoară, pentru dumneavoastră aș pleca pînă la capătul lumii.

— Atunci e timpul să pornești.

● — Iubitule, de cînd ne-am căsătorit, niciodată nu mi-ai spus că te-ai arunca în foc pentru mine...

— Ascultă, dragă, tu cu cine te-ai căsătorit? Cu un funcționar, sau cu un pompier?

● — Știi, Ioneasca se mută.
— De ce? Avea casă bună!
— Mi-a spus că s-a săturat să birfească cincisprezece ani în șir aceleași vecine.

● — Costescule, la tema despre lapte ai scris numai șapte rînduri, iar vecinul tău, trei pagini.
— Eu am scris despre laptele praf.

● Profesorul constată indignat:

— Vasilescu, să știi că în timpul lecției nu se poate dormi.

— Da, nu se poate, fiindcă vorbiți prea tare.

● — Tată, tema pe care mi-ai scris-o ieri n-a fost de loc bună.

— Hm, n-a fost bună, păcat!

— Da, dar nu trebuie să te necăjești, toți părintii au greșit calculul.

● Doamna a fost prinsă în flagrant delict, cum se zice.

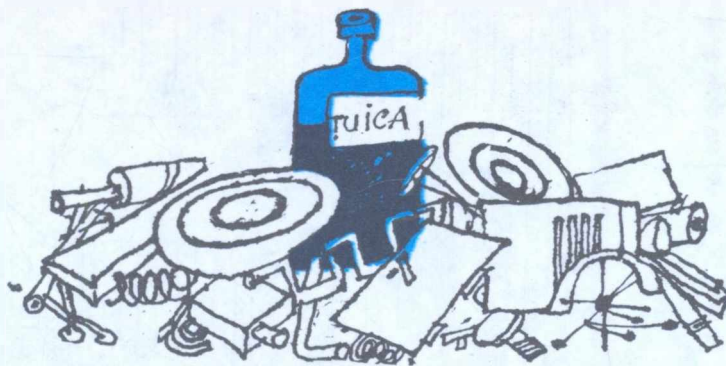
— Afară amindoi, afară! — zbiară soțul înșelat.

Doamna, jignită, răspunde:
— Te rog, fără scene în fața oamenilor străini.

● — De ce nu fugi după individul ăla, cînd știi că ți-a furat mașina?

— Așteaptă, lasă-l să o repare mai întîi.

— Sărut dreapta, părinte! Frumoasă biserica asta. E monument istoric? Da? Splendidă! Am voie să intru cu mașina în curte? Mulțumesc. Mă întorc imediat... Dați-vă la o parte... Ei, nu-i nimic, am agățat puțin poarta. Oricum, tot trebuia reparată. O să vă cumpăr balamale noi. Mai grav e cu oglinda retrovizoare, că s-a rupt. Dar, la urma urmei, n-o să ne enervăm pentru un fleac, nu? Un moment, să parchez acolo... Na, că n-au mai funcționat frinele... Nu-i vorba de flori, că vă aduc 2 vagoane de răsaduri în loc, că am o soră la Codlea, da' vorba e, de unde iau eu acuma plasă de sirmă pentru gard! Vă jur, părinte, că vă fac altul de 3 ori mai înalt. Vi-l trimit de la București, gata vopsit, că am un cumnat la «Decorativa». Numai să nu chemați milițianul! O clipă, să dau puțin cu spatele... Aoleu! Ce a fost asta? Am dărimat clopotnița? Și pentru atita lucru vă faceți singe rău? O restaurauez eu. Cum era pe vremea Huniazilor, desigur..., din beton armat o fac. O plachez cu marmură. Îi pun și aer condiționat. Cu o condiție: să nu chemați milițianul. Noroc că am Fiat 600, și m-am strecurat, că dacă aveam Taunus 17 M, nu scăpa nici frina

AUTO-MONOLOG

întregă. Acum am să fac puțin la stînga..., așa... Ei, drăcie, dar butoaiile astea nici nu le-am observat... Și ce dacă erau pline? Nu-i nimic, vă aduc 100 în loc. Că am un văr la Valea Călugărească. De la el vin... de la el țuică... Mai bine ajutați-mă să ies de aici. Vedeți că mi-a sărit o doagă... pe capotă..., așa, merci, acum urcați-vă, să trag sub pom, la umbră... Ce-a trosnit așa...? Lasă, părinte, că n-are nimic! Un pom în plus sau în minus, ce mai contează? Am să plantez în loc o duzină. Conifere vă pun. Că am un văr, responsabil la cabana «Trei

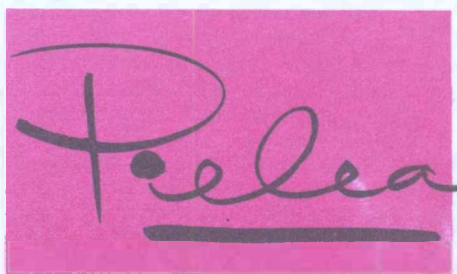
Brazi». Firește, și crucile le pun la loc. De granit le fac. Am un unchi la Bellu. Numai să nu cumva să chemați milițianul. Na, că ne-am luat cu vorba și nici n-am băgat de seamă clădirea asta... Și ce, dacă-i casa parohială, trebuie să vă smulgeți părul din cap? Am să vă zidesc alta, din temelii. Confort I, că am un văr la O.C.L.P.P.... Fiți liniștit, repar totul. Vasăzică, să notez: întâi, gardul... Apropo, ajutați-mă să arunc resturile mașinii peste gard. Așa... întâi roțile, acuma volanul... și fotoliile... mulțumesc, și ciinele... Nu, nu ăsta ciobănesc... Cred că-i al dumnea-

voastră. Eu ziceam de ăla din plastic, cu șnur verde; noroc că nu m-a mușcat. Așa, așa, aia din dreapta... Sărut stînga..., adică nu, dreapta! Na, că m-am zăpăcit de tot! La vedere! Nici o grijă, mi-am notat! Plantez totul la loc. Numai să nu chemați milițianul. Și florile, și troița, și pomii... Un moment, să mă urc în pom, că vine milițianul... Vă salut! Cum, ce caut în pom? Măninc prune, nu vezi? Și ce dacă nu mai sînt prune? Le-am mîncat eu pe toate! Miros a țuică? Eu? Păi, or fi fermentat prunele... Și mă rog, ce te bagi dumnea-ta în digestia mea? Cine te-a chemat, domnule? Te-a atras zgomotul? Mă mir, că noi n-am auzit nimic! Nu-i așa, părinte? Hei, părinte! Părinte, ce s-a întimplat? A leșinat! Poftim, vezi ce-ai făcut? Atita scandal pentru că am făcut și eu un mic accident, singurul accident de cînd conduc, că abia alaltăieri am luat carnetul. Ce faceee? Să-l dau înapoi? Păi, de ce, domnule? Doar m-am înțeles cu părintele să repar toate stricăciunile... Cum, de unde bani? Vînd mașina!... Adică da, ai dreptate... Care mașină?...

Pieton,

Marin Crețu

Al. Bilciurescu

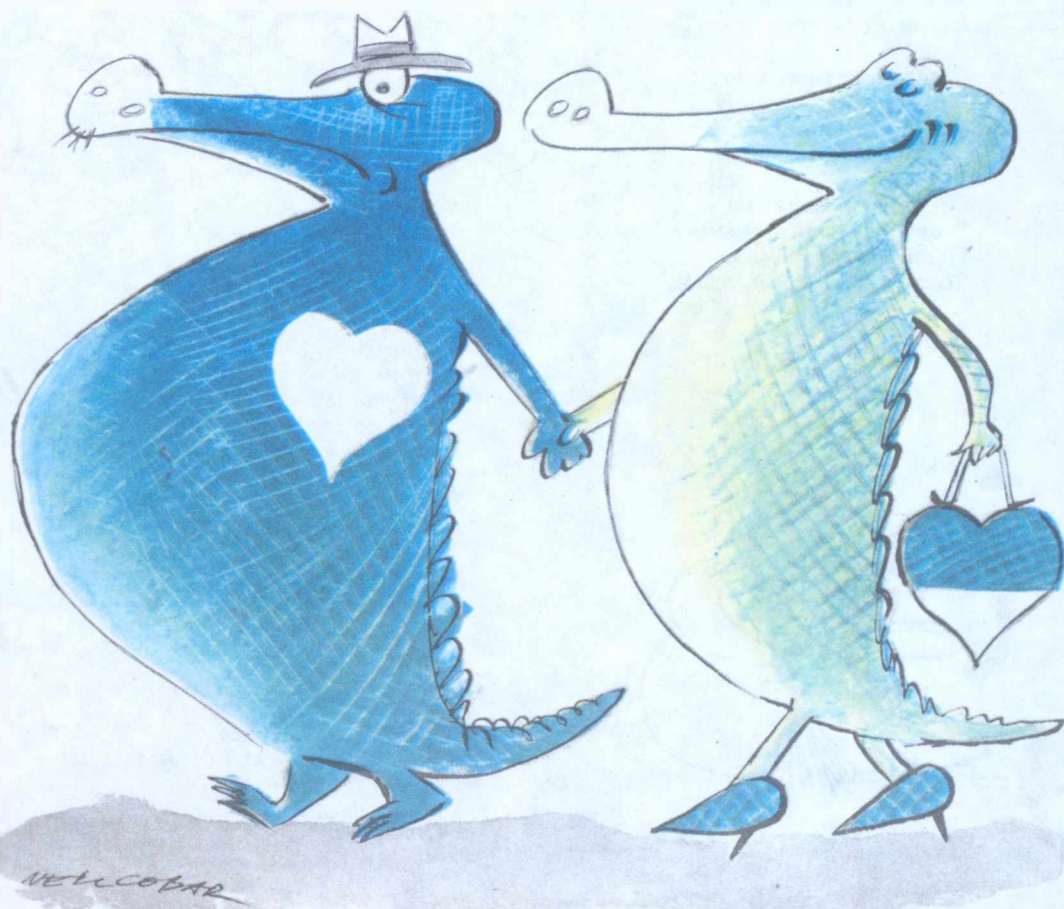
*De om? Nu pot să fiu! Ci de bovină,
Cerută în dughene de cizmar;
Șevroul, lacul, boxul ordinar,
Bizon muiat în tonuri de-anilină.*

*Am fost coturn în epoca elină
Și cizmă la picior de mercenar,
Comandă pentru luxul princiar
Cerul de-un Vespasian, de-o Mesalină,*

*Papuci chiar, cu pampoane roșii — grații
Sub care-și pun femeile bărbații
În timpul unui ordin conjugal;*

*Dar pielea mea o cred superioară
Aceleia ce-o poartă bunăoară
Bărbații cu obrazul de toval!*

Nell Cobar

V.D. Popa

ERJS- JOLA

*Prea stimată Iarnă! Oare,
Cine-ți dă-ndrumări zevzece,
Ca trei luni din calendare
Să te porți cu noi prea rece?*

*Dumitale, lumea toată
Îți pretinde doar zăpadă
Pentru ținți, ca să se poată
Da cu sania pe stradă.*

*Dar ne pomenim cu neaua
Ce ne-o dăruiești din plin,
De ajunge și șoseaua
Cu un relief alpin.*

*După-aceea, în neștire,
Mai trimiți și gerul crud
Și ne credem cu uimire
Undeva la Polul Sud.*

*Prin rafale de zăpadă
Ce ne intră sub paltoane,
Pălării, căciuli, pe stradă
Se prefac în avioane.*

*După ele, cetățenii
Fug mereu, cu pașii mari
Și, plonjind peste troienii
Ce ni-i dai devin portari.*

*Tot din cauza mătăle,
Și mercurul sclipitor
O gonește către vale
Mai ceva ca un schior.*

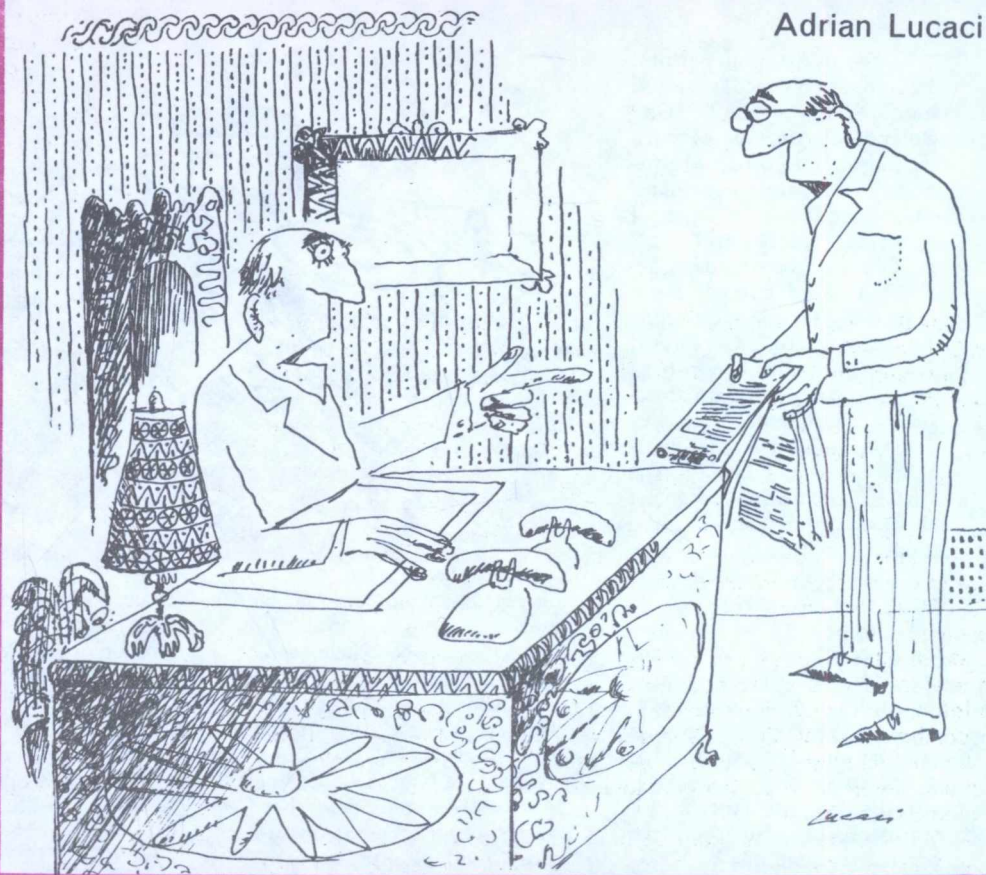
*Streșinile au, spre seară,
Țurțuri lungi cu ascuțișuri,
Parcă-s lacrimi ce vărsară
Bielele acoperișuri.*

*Geamurile-n case, toate,
Prin mania-ți sugubeață,
Sînt artistic tapetate
Cu micuțe flori de gheață.*

*Dar deși ești aspră tare
Și duci gluma prea departe,
Toți avem o consolare:
Coană Iarnă, pleci în marie.*

Adrian Lucaci

— Toate ziarele ne critică pentru risipă de fonduri.
— Angajează încă trei dactilografe, ca să poți răspunde urgent tuturor că le mulțumim pentru ajutorul tovărășesc...

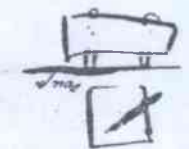
Ștefan Tita

AS- TEP- TĂ- RI- LE

*Așteptările
sînt nerăbdările
Din cămările
Sufletului tău
Și-al meu
Care vor fi goale sau pline
Cu timpul care vine...
Așteptările
Sînt gârle
Cu fum negru și cu tumult
În care trenuri vin și pleacă,
Cînd te-ntrebi dacă
Obişnuiesc să-ntîrzie prea mult!*

*Așteptările...
Sînt zările întinse
Și uneori neatînse,
Este acel șef
Fără chef
Să primească,
Fără chef să citească,
Să te-asculte și să vorbească.*

*Sînt călimările
Din care lacrimi de cerneală
Plîng zăarnic pe-o coală,
Cînd poanta nu mai vine,
Cum se-ntîmplă acum la mine.*

hedun

Mărturisim că pînă mai ieri nu știam despre Cooperativa agricolă de producție Variaș din județul Timiș că este fruntașă, avînd realizări frumoase. Aceste vești bune le-am aflat din scrisoarea pe care ne-a adresat-o Uniunea județeană a cooperativelor agricole de producție Timiș. Scrisoarea aceasta constituie un răspuns pe care ni-l dă respectiva Uniune la o sesizare a noastră, care însă privea alte realizări ale cooperativei, cum ar fi de pildă achiziționarea unui autoturism «Volga»

Ni se relatează în această scrisoare de răspuns că, cităm. «în anii 1968 și 1969 conducerea C.A.P. a aprobat fonduri pentru cumpărarea unui autoturism, strict necesar procesului de producție». Ni se mai relatează apoi că, cu toate insistențele, acest autoturism nu a fost atribuit.

E posibil ca acei ce trebuiau să răspundă pozitiv la insistențele cooperativei să se fi întrebât și ei, ca și noi, de ce este un autoturism «strict necesar producției» într-un C.A.P., care C.A.P. se știe că își desfășoară activitatea mai mult pe ogoare și mai puțin pe bulevarde asfaltate. S-ar putea de asemenea să se fi întrebât și alții, ca și noi, de ce nu s-or fi depus aceste fonduri și insistențe mai curînd pentru obținerea unui autocamion, știut fiind că variatele produse ale unui C.A.P. sînt mai ușor și mai eficiente transportate cu un autocamion decît cu un autoturism.

EXERCIȚII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

PARLOFONUL

Casa de cultură a sindicatelor din Suceava este un edificiu modern, dat în folosință anul trecut. Peste tot respiră bunul gust, începînd de la concepția arhitecturală și sfîrșind cu finisajul minuțios și atent, atît al interiorului cît și al mobilierului plin de eleganță. Pe lângă aceste deosebite atribute pe care numai un album fotografic în culori ar putea să le demonstreze cum se cuvine, Casa de cultură a sindicatelor din Suceava prezintă o caracteristică rarisimă.

Astfel, după ce directorul acestui minunat așezămînt cultural m-a călăuzit prin mai toate încăperile spațioase, m-a invitat în cabinetul său directorial, unde urma să ne încheiem vizita și să discutăm cite ceva la o ceașcă aburindă de cafea turcească.

— Fă-ne, te rog, două cafele, porunci directorul cu vocea lui do-moală obișnuită.

M-am uitat în jur să văd cui i s-a adresat. Pe birou nu se afla nici un telefon deschis și nici aparatul acela ca o cutie, numit, mi se pare, parlofon, prin care conducătorii marilor întreprinderi conversează cu colaboratorii lor direcți. M-am gândit că aparatul respectiv, redus la dimensiuni minime, e ascuns pe undeva, printre ornamentele biroului său florentin, în partea nevăzută de mine. Deodată vorbi o voce feminină cam răgușită:

— Mă rog, matali, da' cum să hie cafelili, amărui sau mai dulși?

— Potrivite, ca de-obicei, subțiri și cu caimacul la fund. Se auzi un chicotit.

Problema comunicației verbale începu să mă intrige.

— Unde aveți ascuns parlofonul, tovarășe director?

— N-am nimic de ascuns, tovarășe ziarist, zimbi interlocutorul meu.

- Totuși ați vorbit cu cineva absent din încăpere...
- Dar nu absent din clădire. Aglaia se află la etaj și aude perfect ceea ce i se comandă de aici, prin viu grai.
- Adică de la parter...
- Exact.
- Asta-i o minune tehnică, tovarășe director.
- Mai mult o curiozitate. Dacă, de pildă, la ora asta cînd stăm noi de vorbă, fanfara ar fi făcut repetiții la etaj nu ne-am fi putut înțelege decît prin semne. Și probabil că nici cafelele nu le-am fi putut bea.
- De ce?
- Ar fi sărit din ceașcă din cauza vibrațiilor.
- Păi atunci ce se întîmplă dacă în sala de spectacole se joacă teatru și în sala de sport se joacă tenis de masă?
- Așa ceva nu se întîmplă pentru că nu programăm niciodată simultan două manifestări cultural-sportive gălăgioase.
- Și cine-i vinovat de toată acustica asta nedisciplinată?
- Izolarea fonică.
- Adică cine?
- Nu spun, că se aude.

SUFLETUL COMERȚULUI

Aflăm din cartea de telefon a județului Dimbovița și municipiului Tîrgoviște că la cooperativa meșteșugărească «Constructorul» (urmează adresa și numărul de telefon) se execută o serie de lucrări de «tîmplărie în lemn și metal». Cooperativa «Constructorul» a omis să amintească cum că execută și lucrări de metalurgie în lemn.

În aceeași carte de telefon ni se recomandă la pagina 64 să utilizăm serviciul telefonic 03 numai în cazul cînd ne este necesar.

Socotim recomandarea ca foarte utilă, dat fiind că s-ar putea găsi vreun cetățean care să caute ceva de care să nu aibă nevoie.

Cartea de telefon București 1970 informează că o serie de cofetării bucureștene (urmează numele și telefoanele respective) «execută la domiciliu comenzile dv. date prin telefon».

La domiciliul cui? Al clientului? Regret, locuiesc într-o garsonieră fără bucătărie.

Tot aici găsim și precizarea «La chioșcul difuzării presei din cartierul dumneavoastră găsiți publicațiile dorite».

Oare ce altceva ar putea să se găsească la un chioșc de difuzare a presei? Țucă bătrînă?

Ne întrebăm pentru ce se inserează o astfel de proză publicitară în cărțile de telefon?

Poate pentru ca să se vîndă mai bine cărțile de telefon?

Mircea Pavelescu

N.A. Deși discuția cu directorul Casei de cultură a sindicatelor din Suceava este imaginară, «sonorizarea» în schimb este reală.

M.P.

scrieri auto...

S-or fi întrebat unii, ne-am întrebat și noi. Dar ne-am întrebat în necunoștință de cauză. Desigur, noi nu am știut că planul de producție al cooperativei pe 1970 cuprindea, printre altele, și o hotărîre fermă. Iată ce cuprindea, după cum ne relatează scrisoarea Uniunii județene:

«Întrucît planul de producție în 1970 cuprinde aprobarea adunării generale pentru cumpărarea unui autoturism, acesta a fost cumpărat...»

Înterupem aici fraza, pentru că sintem de părere că, a include în planul de producție al unui C.A.P. cumpărarea unui autoturism este similară cu ideea (dacă ne-ar veni, de a include în planul redacției cumpărarea unui tractor. O să vă întrebați în continuare însă cum au cumpărat autoturismul dacă n-au avut nici un rezultat la toate insistențele. O să continuăm fraza, citînd din scrisoare și o să aflați că l-au cumpărat «de la cetățeanul Luchin Ștefan din comuna Variaș, achitîndu-i 45 000 lei, 7 500 kg porumb și 5 500 kg grîu, produse în natură provenite din producția anu-

lui 1969 (din depășirea planului de producție)». Am încheiat citatul.

Dar n-am încheiat articolul nostru deoarece, dacă o să socotim cît fac 45 000 lei cu 7 500 kg porumb și cu 5 500 kg grîu o să vedeți cine a beneficiat de depășirea planului de producție al cooperativei pe anul 1969.

În încheiere, scrisoarea menționează că, cităm, «cumpărarea autoturismului *Volga* este strict necesară avînd aprobarea adunării generale a C.A.P.-ului, a organelor agricole județene și a Consiliului popular județean Timiș».

Ar reieși din acest final deci, că, cumpărarea acestui autoturism a fost necesară, avînd aprobarea...

Dar lăsînd la o parte stricta necesitate a unui automobil la muncile agricole, prețul la care a fost cumpărat autoturismul și modul în care a fost cumpărat, ne face să ne gîndim cu adîncă părere de rău la drumul pe care l-au luat roadele eforturilor depuse de membrii cooperativei pentru depășirea planului pe 1969, cît și la cei 45 000 lei, care tot din aceste eforturi au fost acumulați.

«Referatul» (căci așa se intitulează răspunsul ce ni-l adresează Uniunea județeană a cooperativei agricole de producție Timiș) nu mai cuprinde altceva decît trei semnături indescifrabile.

Așa că mai așteptăm un alt «referat», care poate va descifra tot ce mai este aici indescifrabil.

«URZICA»

● A APĂRUT ● A APĂRUT ●

A APĂRUT ● A APĂRUT ● A APĂRUT ● A APĂRUT ●

ALMANAHUL

URZICA

1971

● A APĂRUT ● A APĂRUT ●

PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI

PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI

IN ACESTE DOUĂ PAGINI
SĂ PREGĂȚI SĂ VI SPUNĂ
LA MUCI ANI,
POMPIȚU DUMITRESCU

„A VEȚII? MI SĂ LA UN... SĂ
ACUM PREGĂȚI... SĂ
NE ANI CU CEVA... SĂ
VENIM... SĂ GĂR... SĂ
DĂCI... SĂ NE AN PREGĂȚI...”

„ȘI MI SPUNETI CU CĂMILU
DUMENAVIA STRĂ CA CELE RIGI...
IONESCU... PLECĂ ÎN STRĂNĂTĂTE...
PĂI NU SE POATE ASA... TOVAȘ...
EU CU PREGĂȚISU... REVOLUȚI...
FACTOR... PENTRU... REVOLUȚI...
RE... FA... ?

„GOSTI... CĂ... MI
SĂ PLAC... NU...
DANE... PREGĂȚI...
SĂ ME... PREGĂȚI...

„PRE-
GĂ-
TES-
TE
... !!!

„V-AR PLACE CEVA
ASEMĂNĂTORE... ??
PREGĂȚII... SĂ
DIN VREME
PENTRU TRĂSERA
REVOLUȚI... !!!

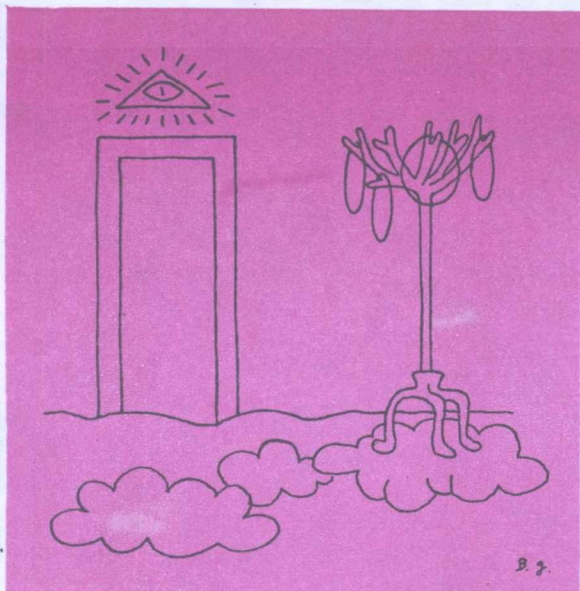
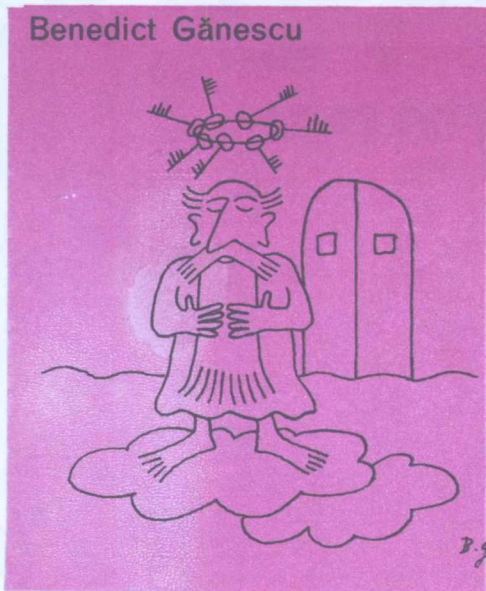
„ANUL TREUR
M-AM PREGĂȚI,
ANUL ASTA MI
PREGĂȚESC DIN NOU.
LA ANUL MI PREGĂȚESC
TARĂ ȘI ÎAR TREBUR
SĂ MI
PREGĂȚESC...

„ȚI VREO DORINȚĂ CEVA...?
SĂ VENI... MI SĂ ÎNTĂ...
LA MINE... SĂ MI RĂ... ÎNIMĂ...
PUNEȚE ÎN LOCUL MEU... CĂMILU...”

PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI PREGATIRI

INTERVIURI INCOMODE

Al. Stark

(IMPOSTORI
ȘI IPOSTAZE)

A fost profesor de română la clasele V—VIII. Elevii îl iubeau. De aceea îi ducea duminica la teatru. Shakespeare și Băieșu, Molière și Ștefan Berciu — n-a scăpat nimic. La plecare mulțumea personal tovarășilor actori «pentru înaltele sentimente redade pe scenă» (indiferent dacă erau din Shakespeare sau din Băieșu).

De aici i s-a tras marea cotitură în viață.

A fost numit directorul teatrului, care n-avea așa ceva de doi ani.

Toată lumea părea mulțumită:

a) Organele de cultură din localitate: «E bine să ai un intelectual propriu în conducerea artei dramatice naționale și universale».

b) Elevii lui: «Ia te uită ce profesor am avut!».

c) Șeful secției literare-teatrale-muzicale a ziarului din oraș: «Am pus mina pe un colaborator tare. Îi dau o rubrică».

d) Actorii: «Mai bine cu director, decît fără!».

e) Regizorul: «Am scăpat de grijele administrative. Mă

apuc de teatru».

Asta a fost acum trei ani și trei luni, la început de stațiune.

— Tovarășe profesor, cum vă explicați totuși că în trei ani de cînd conduceți această instituție nu a existat nici un spectacol de răsunset?

— Eu știu, ce să zic? Am făcut tot posibilul. Am înființat chiar și cerc de gimnastică artistică.

— Cine s-a ocupat de repertoriu?

— Cum cine? Noi! Pe baza indicațiilor globale și pentru fiecare stațiune în parte.

— A existat o concepție unitară, o încercare de realizare a unui profil?

— N-am avut sarcini pentru profil.

— Cum vă simțiți ca director de teatru?

— Eu știu ce să zic? Ca să spun bine, n-ar fi adevărat. Ca să spun că mă simt rău, n-ar fi just.

— De ce?

— Păi eu am fost trimis în munca asta. Înțelegeți deci cum se pune problema? Și la urma urmei, planul pe cap de spectator îl facem, am avut o recenzie în presa centrală, la «Muncitorul sanitar»,

cînd am jucat o piesă din viața medicilor. Personal am inițiat, realizat și regizat un spectacol de poezie simbolistă pentru sate. A fost deci spectacol total (cu decoruri).

— Nu vi se pare curios totuși că în trei ani nu a existat nici o afirmare sau confirmare artistică, că au plecat o mulțime de actori?

— Păi ei, ce să facă — pleacă, vin. Asta avem — asta iubim.

— Ce planuri aveți?

— Vreți să vedeți repertoriul? E la B.D.S. Dar dumneavoastră aveți delegație semnată de la București?

Elevii care-și mai aminteau de el au început să-l uite.

Forurile locale de cultură analizează săptămînal situația teatrului, luînd măsuri de perfecționare continuă. Rubrica de la ziar și-a încetat apariția, din lipsă de material. Actorii oștează și frecventează cercul de gimnastică artistică pentru că intră în normă.

Regizorul a plecat de mult. Școala a pierdut un profesor.

Teatrul n-a cîștigat un animator.

N.B.: Mai bine era invers!

DOUĂ TEORII

Teoria Cioarei

Cioara în fotografie
E tot cioară. Cum să fie?
(Siluetă hibernală
De croncănitoare smoolă).
Ea îi trase un perdaf
Ochiului de fotograf,
Motivindu-și tenta sumbră
Că a fost pozată-n umbră,
— Altfel — zice — negreșit
Mai blondină-ar fi ieșit...

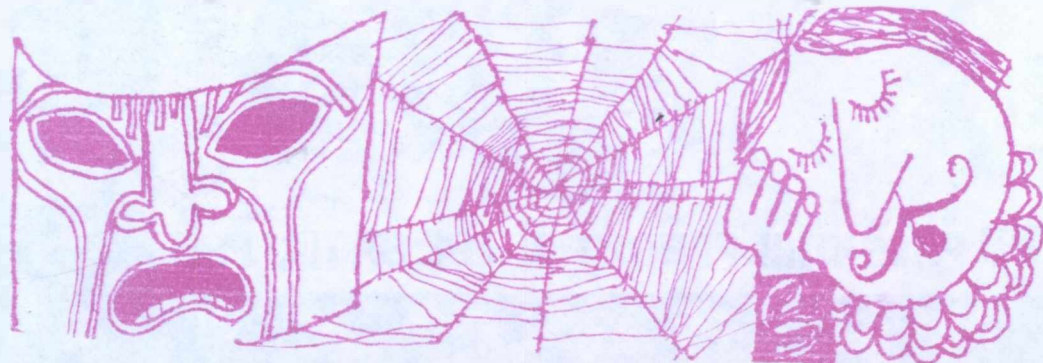
Teoria Chibritului

Plînge bățul de chibrit
După clipa ce-a trăit,
Căci el rostul și-l închină
Setei noastre de lumină.

Și aduce beneficiu
Focului, prin sacrificiu.

Marian Petry

PLÎNGE BAȚUL DE CHIBRIT

CAZ DE FORȚĂ MAJORĂ

La Suceava există o I.T.A. (Întreprindere de transporturi auto), dispunând de un număr apreciabil de autocamioane, care transportă mărfurile beneficiarilor.

Dumneata, beneficiar, vrei să transporti, să presupunem, 10 mii de basmale, 3 000 de foarfeci, 500 de conopide și 1 000 de perechi de brânțuri de la Suceava, la unitățile din Botoșani. Nimic mai simplu: între beneficiar și autobază, se încheie contracte, și în felul acesta, în câteva ceasuri, botoșănenii își introduc brânțuri în pantofi și consumă conopidă la prinz.

Se iscălesc deci contracte, se achită sumele respective și, la fel de eventual, în alternativa că stipulațiile contractuale nu sînt respectate, se aplică penalizări, de o parte sau de cealaltă, în funcție de vinovat.

Pornind de la aceste penalizări a început buna înțelegere între oamenii care reprezintă autobazele și între cei ce reprezintă pe beneficiari. Iată-o exemplificată în câteva replici: «Tovarăși, fie că sîntem de la autobaze, fie că sîntem beneficiari, tot tovarășii înseamnă că sîntem». «Just». «Și-atunci, de vreme ce este just și de vreme ce atît unii cît și ceilalți sîntem la fel de tovarășii, de ce să ne pindim și să ne reclamăm sub pretext că n-am respectat condițiile contractuale, atunci cînd le încălcăm?» «Just». «Dacă e just, propun că nu are sens să ne reclamăm și să ne penalizăm unii pe ceilalți,

așa cum prevede contractul, ci mai curînd ori de cîte ori încălcăm aceste prevederi, să închidem ochii». «Just, dar ridic o problemă. Ascultați: sînt de acord să închidem ochii și să nu ne penalizăm reciproc, atunci cînd se ivesc deficiențe în transporturi, fie din vina autobazelor, fie din vina beneficiarilor. Sînt de acord să închidem ochii și gura, cînd aceste neglijențe duc la nerealizarea planului la transporturi!» «Bravo». «Nu-i vorba de bravo, e vorba însă că după fiecare transport, trebuie încheiat un proces-verbal». «Știm». «Și dacă pentru deficiențele semnalate la aceste transporturi, vinovații sîntem noi, ce scriem în hîrtoage? Ne facem autocritica în procesul-verbal? Cum o sucim, ca să ieșim basma curată și fără penalizări?»

«Ha!» «Ce înseamnă «ha»? «Ha, este forma prescurtată a lui ha, ha, ha! Adică mă faci să rid!» «De ce?» «Păi întocmim procese-verbale fictive, în care vom consemna că deficiențele care au dus la nerealizarea planului la transporturi se datoresc nu nouă, ci unor cauze de forță majoră! Astfel noi nu avem nici o vină, totul e în regulă și bravo, măi frate! Ura!» «Ura!».

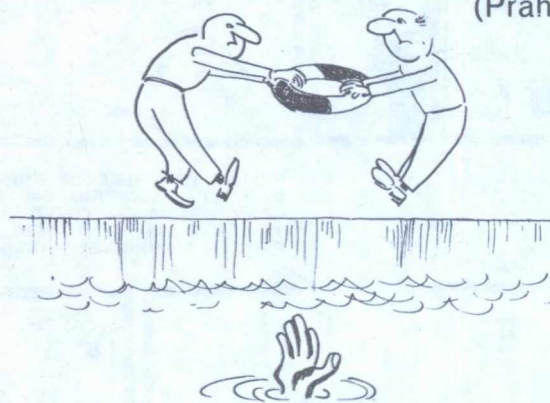
Și astfel autobazele au întocmit asemenea procese-verbale fictive cu Combinatul minier Suceava, cu Stația de utilaje, cu Direcția drumuri și poduri Botoșani, cu Șantierul de drumuri și poduri Gura Humorului, cu etc. În aceste procese-verbale nelegale și fantomatice nu se menționează nici în ce constă «forța majoră» ivită și nici ziua în care această forță majoră s-a abătut asupra autobazei.

În schimb, onor conducerea I.T.A. (Întreprinderea de transport) în loc să analizeze și să depisteze procesele-verbale fictive și să le dea în vileag, le-a îmbrățișat cu o adevărată pasiune de mamă, o mamă aducătoare de venituri fără bătaie de cap, fără penalizări, fără ședințe și fără alte bubuituri...

Iar noi, ne-am aflat în treabă, publicînd acest foileton, nu pentru că ne-ar fi drag să criticăm, ci doar așa, din cauză de forță majoră...

DESENAȚI CU NOI

Corneliu Foișor (Prahova)

Bucur Jan (Bacău)

PUBLICĂM MAI JOS DESENUL LUI I AUGUSTIN SELECȚIONAT LA CEL DE AL 15-LEA CONCURS «DESENAȚI CU NOI»

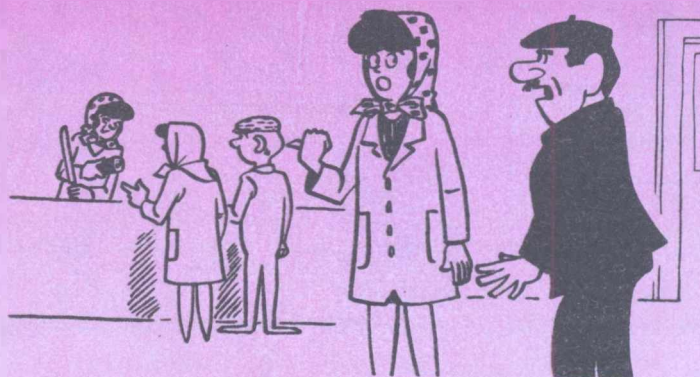
Iosif Augustin (Reșița)

Pentru a acoperi lipsurile din gestiune, Strunoiu Marin, gestionar la magazinul alimentar din comuna Brădești, Filiași, s-a dat la falsuri, cu concursul întregii comisii de inventariere.

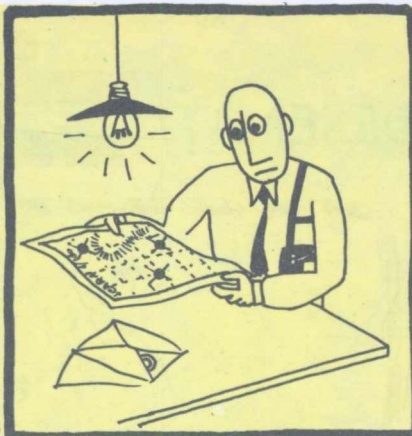
— De ce îi zice comisie de inventar?
— Fiindcă inventează cum să scoată pe gestionar basma curată...

Lupeș Maria, de la IAS Roman, introducea în unitatea nr. 5 pastramă, ceafă de porc și organe de vită, pe care le specula sau le vindea preferențial.

— Vinde, la preț de speculă, pastramă, rinichi, ficat...
— N-are inimă!

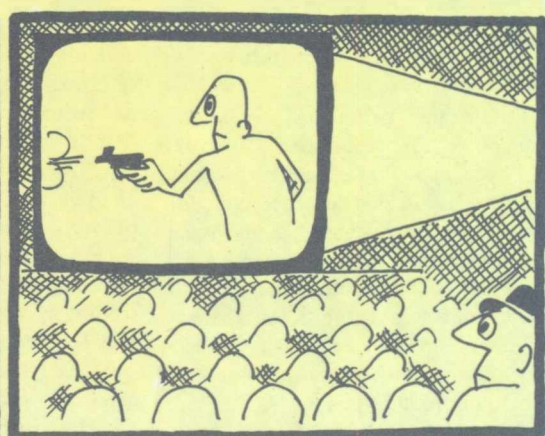
Desene de Fred Ghenădescu

NELIOT ES PRIMEȘTE PRIN POSTĂ O HARTĂ MISTERIOASĂ, PE CARE ERAU ÎNSEMNATE TREI PUNCTE. HOTĂRĂȘTE SĂ ACȚIONEZE IMEDIAT PENTRU ELUCIDAREA ACESTUI CAZ.

PRIMUL PUNCT: CĂMINUL CULTURAL DIN ADUNAȚII - COPĂCENI, ILFOV, CLĂDIRA E ÎNVĂLUITĂ ÎN PARAGINĂ ȘI... MISTER.

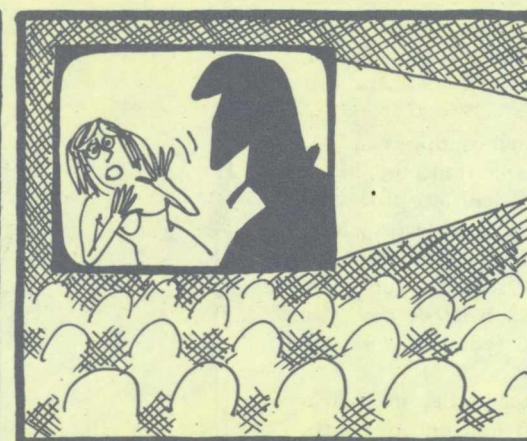
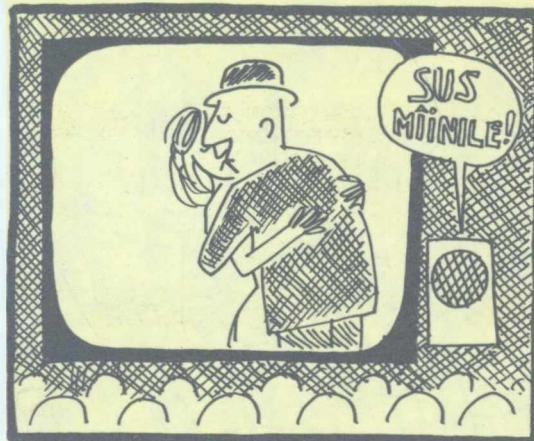
PĂTRUNZÎND ÎNĂUNTRU, ES SIMTE DEODATĂ UN GOL SUB PICIOARE. «O CAPCANĂ!». DAR NU. PUR ȘI SIMPLU DUȘUMEUA ERA DESFĂCUTĂ ȘI PLINĂ DE «CRATERE».

NU REUȘI BINE SĂ IASĂ DIN ACEASTĂ GROAPĂ, CÎND O LOVITURĂ PRIMITĂ ÎN MOALELE CAPULUI ÎL FĂCU SĂ VADĂ STELE VERZI, SÎNT ATACAT, GÎNDI EL AȘI ÎL POCNISE O BUCATĂ DE TENCUIALĂ DESPRINSĂ DIN TAVAN.

RENUNȚÎND LA LĂMURIREA ACESTUI PRIM ȘI DUREROS MISTER, ES PORNÎ SPRE CEL DE AL DOILEA PUNCT ÎNSEMNAT PE HARTĂ: CĂMINUL CULTURAL DIN COMUNA OLTENI, JUD. TELEORMAN.

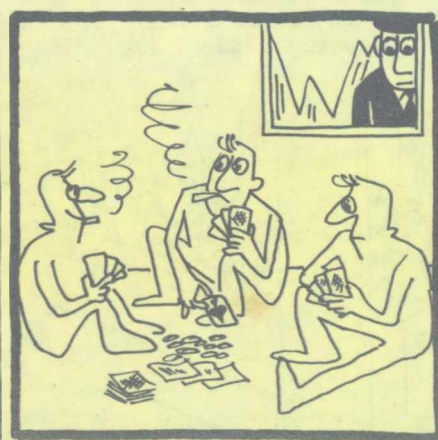
AICI ERA PROGRAMAT - CE COINCIDENTĂ - UN FILM POLITIST. DUPĂ DOUĂ ORE DE ÎNTÎRZIERE, OPERATORUL, PLECTISIT DE SÎCIIELILE SPECTATORILOR, ÎNCEPU PROIECȚIA.

PRIMUL MISTER: SONORUL NU AVEA NICI O LEGĂTURĂ CU IMAGINILE CE SE DERULAU PE ECRAN.

MOMENT DE GROAZĂ! O SILUETĂ URIAȘĂ, ÎNSPĂIMÎNTĂTOARE ACOPERI ECRANUL. «ASASINUL!» RAȚIONĂ RAPID ES, PÎPĂINDU-ȘI REVOLVERUL.

STAI JOS!!! RĂȘUNĂ VOCEA OPERATORULUI, ÎN TIMP CE ES ... LEȘINĂ.

CEL DE AL TREILEA OBIECTIV, ȘI ULTIMUL: CĂMINUL CULTURAL DIN BALOTEȘTI - ILFOV. «O SPĂRȘERE!» ÎȘI ZISE ES, VĂZÎND UȘA CĂMINULUI.

APROPIINDU-SE, AUZI NIȘTE SOAPTE ÎNFUNDATE, MISTERIOASE...

ARUNCÎND O PRIVIRE ÎNĂUNTRU, DEZLEGĂ MISTERUL: CÎȚIVA DINTRE TÎNERII COMUNEI SE... CULTURALIZAU.

SCENARIU, REGIA PRODUCĂTOR:

Octavian Andronic

Mini dialoguri despre...

...CERTIFICATE CU PRELUNGIRI

— Îl cunoașteți pe Oprea Emil de la Uzina de autoturisme Pitești?
— Bineînțeles! Cine nu-l știe! A devenit celebru de cind cu certificatele lui medicale.

— Vreți să-mi relațați mai clar cum s-au petrecut lucrurile?

— S-o luăm ușure! Într-o perioadă de un an el a obținut cinci certificate medicale legale. Dar cum nu i-a prea convenit numărul de zile acordate drept concediu medical, a «interveni» personal cu propriul lui stilou și a modificat pe fiecare certificat în parte datele menționate de medic. Astfel a reușit să-și majoreze considerabil numărul de zile de concediu a încasat ajutorul de boala corespunzător datelor «aranjate» de el și cu asta basta!

— Eu totuși rămân cu impresia că de niște certificate medicale tot avea el nevoie...

— De ce?

— Pentru că după felul cum s-a comportat se vede clar că nu era sănătos!...

...CUMPĂRĂTURI FĂRĂ ROST

— Fiți amabil și spuneți-mi mai pe înțeles, ce-i cu piesele de schimb procurate pentru autostivuitoarele Grupului industrial de aluminiu din Slatina? Știu doar atât, că nu sînt folosite, dar că în schimb au costat peste 100 000 de lei!

— E o poveste nostimă! La un moment dat autostivuitoarele au fost casate, deci scoase din uz pe veci din motive tehnice bine întemeiate! Pînă aici totul e normal! Dar de aici începe... anormalul! La o lună de zile, după ce autostivuitoarele respective au fost scoase din uz, s-a contractat un însemnat stoc de piese de schimb pentru aceste mașini, care în mod practic nu mai existau...

— Deci cind au sosit piesele de schimb, ele nu mai puteau fi folosite din lipsă de... adresant!

— Într-adevăr, așa stau lucrurile! S-a făcut o achiziție negîndită și care, bineînțeles, a făcut o gaură destul de mare în buzunarele uzinei.

— Cred că vina e a Serviciului de aprovizionări, care ar trebui să-și recunoască greșeala. N-ar strica să-și facă autocritica!

— O să și-o facă, dar, la drept vorbind, nu-i o soluție prea grozavă, că deh, dintr-o dată o autocritică în valoare de peste 100 000 de lei, ori ce s-ar spune, nu-i prea convenabilă...

...AFACERI CU DEȘEURI

— A fost binevenită pentru localnici măsura luată de Fabrica de cherestea din Novaci de a pune în vinzare deșeurile de care dispune! Dumneavoastră ce părere aveți?

— Sînt întru totul de acord! Numai că s-a întimplat ceva...

— Ce anume?

— Formele de vinzare a deșeurilor au fost incredințate recepționerei Buduran Ana, care avînd o iuteală de mină greu de... ajuns din urma, a falsificat zeci de bonuri de vinzare, însușindu-și peste 20 000 de lei!

— Și, mă rog, în fața acestor matrapazlicuri, cei de la fabrica de cherestea au stat de lemn?...

— A, nu, cind au aflat că salariata în cauză a intrat în banii întreprinderii pînă la briu, au făcut tot ce se poate s-o oprească, în sensul că dacă o mai lăsau nițel... intra pînă peste cap...

— Dar acum ce face?

— Ce să facă, șade pe banca ei.

— Ce bancă?

— Banca de acuzare!...

...CUM SE SPALĂ ȘI SE VOPSEȘTE

— După cum am aflat, secția de spălătorie-boiangerie a cooperativei «Sporul» nu prea face față cerințelor cetățenilor din Dorohoi! Chiar așa o fi?

— Da! Așa este! Și asta deoarece secția de spălătorie-boiangerie din orașul nostru duce lipsă de acid sulfuric și săpun chimic. Nimeni nu se interesează de obținerea acestor materii indispensabile bunei funcționări a unității. Dar ceea ce este și mai supărător e situația cu coloranții.

— De ce? Nu-s buni?

— Ba sînt, dar boiangeria n-are decît un singur colorant, și anume metil violet! Așa că, cine vrea să-și vopsească hainele, vestele, perdelele sau puloverele, este obligat să accepte ca ele să capete culoarea violet!

— Și acceptă cineva să-i fie vopsite veșmintele în violet?

— Nimeni, dom'le, că dacă ai apărea la serviciu, de pildă, în haine de culoare violetă, ar spune colegii că ești... artist la Operetă! Doar acolo ce se mai poartă culoarea asta! N-ați văzut «Singe vienez» sau «Văduva veselă»?

— Poate că ar trebui discutată problema cu conducerea cooperativei «Sporul».

— S-a discutat, dar degeaba. Cind aude de spălătorie-boiangerie, în loc să intervină, se spală pe mini... de obligații!...

— Și atunci cum vedeți situația?

— ...Violet!

Rubrică realizată de
Dan Manolescu

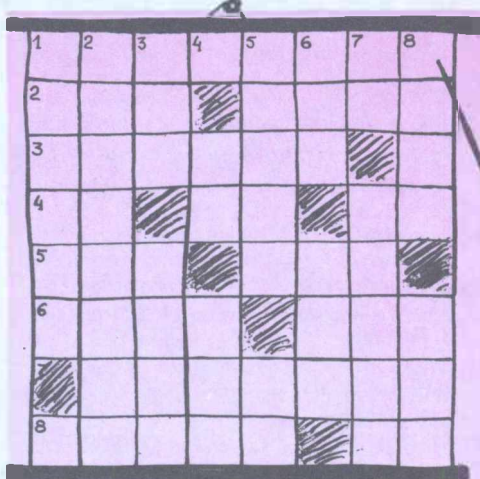
(După corespondențele primite, respectiv, de la: Mereanu Constantin, Georgescu R., Simioniu Marian și Brătescu V.).

POANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL

1) Poți să le numeri oasele. 2) Înainte de copii și frați. — Rară, dar invers. 3) Se adună la vorbă (sing.). 4) Scoase din fire. — Personaj dintr-un roman. — Pian fără coadă. 5) Numeral mic. — Bogăție în lauri. 6) Amor în stil grec — A fost un om fără pereche. 7) Cine sapă groapa altuia (pl.). 8) Se pune pe carte... — ...Iar astea în carte!

VERTICAL

1) Sărate ocnă. 2) Taie în carne vie (pl.). 3) Părăsește terenul după ce a marcat un gol. — Rupt de viață. 4) Este zero. — Factor de transmitere. 5) Faptă de-a dreptul scandalosă. — Pus într-o parte. 6) Mai mare peste timp. — E o ieșire. 7) Tace fără întrebare. — Nu pupă, ci dimpotrivă. 8) Oameni de literatură. — Te determină să ai o țintă înainte.

CIȘTIGĂTOR

Student
POPESCU LUCIAN
Splaiul Independenței 290
Bloc B, București

Dezlegare nr. 20

1) FOTBALIST 2) A —
BUJORI 3) RS — CUC —
CE 4) DONATOR — S 5)

FATA — GÎT 6) SEMETE
— ER 7) URI — ORARA
8) R — LIRE — ND 9)
DRACI — VIA

RODICA TOTT POSTA REDAȚIEI

AGHIUȚĂ — Brăila
Nu vă mai țineți de... drăcii!

PAVEL SUNICĂ — Fratoșita -- Filiași

«Fantoma nopții» (poezie) care este după cum spuneți «un delir al unui vis chinuitor», ne-a îngrozit de-a binelea. Sint de părere ca înainte de culcare să faceți o mică plimbare în aer liber, după care e indicat să beți un ceai de tei, odihnitor. Și în nici un caz dimineața să nu mai scrieți versuri. Poate în felul acesta nu veți mai avea coșmaruri. Și nici noi.

C. VLĂDESCU — Loco
Vedeți-vă de treabă! Adică, mai trimiteți.

CORNEL CHIȘMORE — com. Siria, jud. Arad, PANY FLORY — Caracal

Dacă doriți să desenați doar pentru dv. e foarte bine și nu îndemn pe nimeni să părăsească o activitate care îi face plăcere. Pentru a deveni profesioniști însă nu aveți talentul necesar. Deci nu vă sfătuiesc să vă «lăsați», ci să nu vă faceți iluzii. E modul cel mai cinstit

de a vă împăca, într-un fel, cu situația...

GHEORGHE ARDELEANU — Reșița

Neprimind răspuns la ultimele epigrame pe care ni le-ați trimis vă întrebați mirat «nu cumva m-ați uitat! E posibil lucrul acesta?» Fiți liniștit. Nu v-am uitat. Epigramele (în genul celei de mai jos) se uită... greu.

Unui mincinos
Cind va afla vreodată
Adevăratu-ți chip de mincinos,
El va spune pe dată:
— Fugi de-aici broscoi riios!

C.T. — Loco
Din moment ce spuneți singur: «sint dator ortografiei și celor lante ce aparțin de ia» nu înțeleg de ce nu vă plătiți mai întâi datoriile și abia după asta să vă «apucați» de versuri. Muzele fug de cei care au prea multe datorii pe cap...

LYVYU — com. Băbeni, jud. Vilcea

Povestea ciinelui care se gîndește toată iarna să-și facă un cotet, dar, o dată cu venirea căldurii

se răzgîndește, o cunosc pină și ciinii. În orice caz, nu am aflat-o din fabula dv.

SANDU ABABI — Loco
Anecdota vulgară pe care ați semnat-o circulă de multă vreme. Nu știu de ce ne-ați trimis-o. Credeți că vă face cinste?

NICOLAE HÖNIG — com. Orțișoara, jud Timiș

Foarte rău au făcut responsabili postului de radio Timișoara dacă v-au spus că aveți talent. Deocamdată, nu se observă un astfel de simptom. În ceea ce privește adresele... lui *Briji Bardou* și *Tom Gions*, vă informăm că nu le avem. Poate ar fi bine să vă interesați mai mult de scriitori, de cărțile pe care le-au scris etc. În orice caz vă mulțumim pentru urările de «subces» adresate redacției!

ELENA N. VASILE — Loco
Nu am primit nici scrisoarea, nici schița la care vă referiți. Astfel că bănuielele dv. sint neintemeiate. Trimiteți-o din nou și vă voi spune foarte sincer părerea.

SOFIA SURDUCEANU — Timișoara

Foarte bine faceți că vă gîndiți să salvați poezia modernă emițînd asemenea sfaturi înțelepte:

*Voi poeți moderni de astăzi
Ce gîndiți numai la primă,
Recițiți a voastre versuri
Și adăugați puțină rimă.*

Sper că, începînd chiar de astăzi toți poeții își vor reciti operele conform acestei indicații, deși în exemplul pe care îl dați în loc să adăugați puțină rimă, ați adăugat o rimă puțină. Dar, care magistrul e scutit de greșeli?

C. ARDELEANU — com. Tazlău, jud. Neamț

Cîteva banalități, umor forțat. Și totuși în «Insemnările unui cinefil» am găsit și această cugetare excelentă:

● *Băgați de seamă! Cinematografia nu e ultima, ci a șaptea artă!*

A.V. ION — Craiova
Nu ne-ați spus dacă anecdotele sint sau nu originale. Citez totuși una dintre ele, atrăgîndu-vă atenția pentru viitor asupra obligației de a indica proveniența.

Între funcționari

— *Știți că noul nostru coleg de birou devine din ce în ce mai prietenos?*

— *Cum?*
— *A început să caște împreună cu noi!*

ȘTEFAN ILAS — Timișoara

Printre cele «Cîteva cugetări» există și aceasta: «Poeții cutreieră prin cuget, întregul Univers». Aveți dreptate: unii cutreieră prin cuget, alții prin redacții...

DEOCAMDATĂ NU!

Vlădulescu Florin, Telu Constantin, Truță Nicolae, Buică Paulică, Cernătescu Miron, Iliuț Carmen, Ioniță Emil, Sereș Ion, Drișu Constantin, Stan I. Dumitru, Sandu I., Mirică Vasile, Vasiliu Șt., Cristescu SI, S. Te — I — Constanța, Olteanu Cornelia, Szilagy Erwin, Bălțianu Emil, Molnar Zoltan, Diaconu Gh., Dinulescu Paltin, Galeș Constantin, Marian R., Stoianovici Constantin.

Grad

OMUL DE LA GHIȘEU: — Înțelegeți, tovarăși, că nu mă pricep la informații! Eu țin locul lui Ionescu, care-i plecat în concediu!

«URZICA»

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15
Tiparul executat la Combinatul
Poligrafic «Casa Școlară» 44 601

Afurisisme

- Dacă am scrie de la bun început printre rînduri, cite rînduri nu s-ar putea economisi!
- Pentru mine unul o strălucire aduce foarte mult a beznă.
- (xxxxxxx) Ce se taie nu se fluieră.
- Să nu uităm că țigările ne fumează pe noi!
- Nu, domnule, pentru a deveni fochist nu trebuie să treceți la fochism.
- Cînd un confrate te întreabă ce mai faci, înseamnă că vrea s-o afe și din gura ta.
- În ce privește mirosul, sint de acord: mai bine un măgar viu decît un învățat mort.
- Era atît de bogat, de iubit și de respectat încît nu mai visa decît să aibă talent.
- A pune un duș la dispoziția unui dușman e cam tot una cu a oferi un castrol cu sarco unui sarcofag.
- A mîncat-o din priviri și după aia s-a omorît și el.
- Scurte știri: Azi-noapte, între unu și două, rapidul de Constanța a fost atacat de o temută bandă de sinucigași.
- Cea mai însemnată bogăție a subsolului rămîne tot infernul.
- Acum cînd s-a demodat mini-jupa, iar o să apară ăia cu protecție de fuste
- Ce de-a bani aș putea cîștiga cu gloria mea postumă...
- Îmi place ca femeia să aibă o privire visătoare, dar să nu viseze că plouă cu bani.
- Ce rușine pentru un bărbat să se nască în zodia Taurului și să moară în cea a Capricornului...
- «Colac peste pupăză!» Expresia asta o înțelege doar ginerele, privind cum marinarii aruncă un colac de salvare soacrei sale care se înecă.
- Nu, duduță, Nero nu era un pompier refutat.
- O carte proastă e o crimă multiplă încurajată și plătită de victime.
- Avea Hamlet ăla un eufemism splendid pentru cazul cînd iubita îl scoate din sările: «Ofelia, du-te la mînăstire!»

Tudor Vasiliu

**VĂ PREZENTĂM
VOLUMUL DE CARICATURI
„FĂRĂ CUVINTE“ AL LUI**

OCTAVIAN BOUR (Cluj)

A încerca să vă prezentăm în câteva cuvinte volumul de caricaturi «Fără cuvinte» al tânărului și talentatului caricaturist clujan ni se pare un lucru oarecum paradoxal. Desenele lui Bour vorbesc singure, fără vreun adjuvant literar și, sintem siguri, cititorii noștri le vor aprecia.

Alături de aprecierile noastre și, sperăm, și ale cititorilor, am vrea să remarcăm pe cele ale lui Miron

Radu Paraschivescu, care scria despre Bour: «Linia sa e simplă, dar plină de fermitate, umorul rezultă dintr-o asociație de idei deseori foarte subtilă, mai întotdeauna submergentă, nedeclarată, dintr-o pudoare și o gingășie a sentimentului în contrast tocmai cu volutarul și categoricul liniei sale atîta de masculine și de geometrice aproape. Dar nu e chiar geometria disciplina gândirii? Și cu aceasta ajung la

ceea ce mi se pare calitatea de frunte a lui Octavian Bour: spontaneitatea cucerită».

Dar să nu încheiem aceste rînduri fără a aduce lauda noastră și Editurii «Dacia» din Cluj, nu numai pentru meritul de a fi editat un reușit album de caricaturi, dar mai ales pentru pilda pe care o dă prin editarea lui, pildă pe care am dori-o urmată și de alte edituri din țara noastră.

A. Poch

